

FAVMPa080, Akademické čtení a psaní.
Alexandra Plakhova.

Sádlo aneb jeden den v lese.

Nebudu zde psát o takových nezapomenutelných jídlech, jako je marocký Tažín uvařený pod hvězdným nočním nebem, matčin boršč nebo texaský hamburger po osmi pivech. Tyto tři pokrmy spolu s mnoha dalšími si bezesporu zaslouží být nazývány “nezapomenutelnými” a najdou se jistě tací, kteří o nich něco napíší. Co se týká mě, intuitivně uděluji privilegované místo své první vzpomínce na jídlo.

Vydala jsem se na obyčejnou procházku do lesa s matkou a nevlastním otcem. Bylo léto, ale příroda působila poněkud odpudivě. Za soumraku se začaly stromy proti šedé obloze podobat pavučině. Nevšimla jsem si, že už dlouhou dobu putuji sama, dokud jsem nenarazila na neznámý dřevěný dům. Byl starý a šikmý, dokonce se zdálo, že zapustil do země své vlastní kořeny. Uvnitř na mě čekal nábytek vlastní výroby a také nějaký pán. Tajemný neznámý se zjevně gruzínským přízvukem mi navrhl, abych si v jeho chatě odpočinula. Přestože jsem chtěla spíše hledat své rodiče, pánovi se podařilo bez problémů získat mou dětskou důvěru tím, že mi nabídl jídlo. Shodli jsme se nakonec na tom, že půjdeme hledat mé příbuzné až po večeři.

V chatě bylo málo prostoru a téměř se nesvítilo. Za oknem však byla tma jako v pytli. Nezbývalo mi nic jiného než ve vládnoucím tichu sledovat mlčelivý stín cizího pána. Toto ticho bylo trochu děsivé, nemohla jsem se však ani pohnout. Najednou zazněl v domě syčivý pronikavý zvuk – neznámý něco vařil. Nakonec prolomil mlčení a řekl, že pro nás chystá škvarky. Syčení se postupně utišilo a připomínalo spíš poklidné klepaní deště.

Usnula jsem a po probuzení narazila očima na své rodiče stojící na prahu domu. Škvarky již byly připraveny k podání a já jsem je dychtivě chtěla ochutnat, ale rodiče mě rovnou odvedli domů. Záhadné škvarky neopouštěly mou mysl do 13 let, dokud mi je jedna sousedka v Moskvě neuvařila. Ukázalo se však, že jsou docela nechutné, ale kdo ví, jak je lesní neznámý tenkrát připravil.